

Zatímco stála u okna a pozorovala chlapce, vpadla do kuchyně Marianna. Táhla za sebou trakař naložený mrkví, zelím a dokonce i malinami, které Benita nespátřila už roky. „Pánbůh žehnej Herr Kellermanovi, že nepřestal udržovat zahradu,“ odfoukla si. „Na jaře sázel brambory a mrkev málokterý chlap – a určitě ne na cizím.“ Obličej měla rozpálený a kolem něj aureolu rozčuchaných vlasů. „Benito! Jak ses vyspala, chudinko malá? Dej si trochu ovesné kaše,“ ukázala na hrnec na kamnech.

„Děkuju.“

Marianna už vytahovala z příborníku misku – krásný kousek modrobílého míšeňského porcelánu. „Nebudu tvrdit, že je to bůhvíjaká delikatesa, ale jíst se to dá.“ Nandala jí a postavila misku na stůl. „Sedni si. Potřebuješ hodně jíst a odpočívat.“

A tak se Benita posadila.

Sledovala Mariannu, jak chaoticky, ale s elánem vypakovává zásoby. Tuhle ženu válka na rozdíl od všech ostatních nijak zvlášť nezměnila. Pro Benitu zůstávala záhadou: dokázala vystopovat Martina do nějakého obskurního nacistického útulku, ale neumí si ohlídat vlastní účes. Benita od svatby s Conniem nepřestávala nad těmi paradoxy žasnout. Mariannu těšilo pořádat zábavy, ale o jídlo a módu se nezajímala ani za mák. Dřela do úmoru při přípravách domu na pohádkovou slavnost, a pak přikráčela mezi hosty v nemoderních šatech z loňska. Sezvala na večeri nejvyšší představitele ministerstva zahraničí a zpravodajských služeb, a nechala kuchaře, aby jim naservíroval obyčejné *Sauerbraten* a *Wildschweingulasch*. Se svými dětmi zacházela roztržitě a nedůsledně, ale s dospělými jako zdatná a výkonná organizátorka.

Nebyla krásná – na to měla příliš výrazné, téměř mužské

rysy a vysoké lícní kosti (sokolí obličej, řekla jednou Benita Conniemu a dostala od plíc vynadáno). Ale byla přitažlivá a chvílemi její tvář získávala nápadný symetrický půvab. Byla to tvář, na kterou se nezapomíná.

Když počátkem války Marianna s Albrechtem pořádali večírky a víkendové párty, všimla si Benita, že pohlední baroni a hrabata a urození mladíci z nejpřednějších německých rodin visí Marianně na rtech. Při jejich slovním šermu si Benita připadala hloupá. Žertují, nebo mluví vážně? Škádlí se, nebo se jeden druhému posmívají? V přítomnosti Connieho prominentních přátel se pro ni řeč stávala překážkou, a ne mostem, kdežto pro Mariannu to byla hladká přímá cesta, která jí ubíhala pod nohama sama od sebe.

„Proč jsi pořád ještě v noční košili?“ podivila se Marianna, když zvedla oči od vykládání zeleniny z trakaře. „Našla jsi to oblečení, které jsem ti připravila v pokoji?“

Benita se začervenala. Vstávala v takovém chvatu, že se dočista zapomněla převléct. „Promiň – pospíchala jsem.“

„Neblázni. Nemáš proč se omlouvat. Já jen, že se ti to nepodobá. Ale dneska se samozřejmě od nikoho nedá čekat, že bude stejný jako dřív, vid?“ Marianna se chopila trakaře a kormidlovala ho z kuchyňských dveří.

V tu chvíli se v nich objevily obě její dcerky. Nesly mezi sebou džber.

„Jdete zrovna vhod,“ zajásala Marianna. „Máme pro tebe mléko, Tante Benito!“

Benita nevěděla jistě, co ji překvapilo víc – jestli to, že mají mléko, nebo oslovení *Tante*, teto. Nějak se přihodilo, že se neurozená Benita Gruberová, poslední v dlouhé rodové linii obyčejných, tvrdě pracujících vestfálských rolníků, stala tetou holčiček von Lingenfelsových.